

C124 – WEL10

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2008-2009

10 februari 2009

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Cindy Franssen tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de betrokkenheid van Vlaanderen bij de opmaak van de interfederale armoedebaarometer	1
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de gebruikersraden in voorzieningen voor personen met een handicap	3
Vraag om uitleg van mevrouw Michèle Hostekint tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de uitvoering van de maatregelen in het voorstel van resolutie tot besluit van de werkzaamheden van de Commissie Energiearmoede	5
Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borght tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de opstelling van een meerjarenplan voor het wegwerken van de wachtlijsten voor personen met een handicap	7
Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over vergoe-dingen in de gezinsverpleging	8
Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de uitgebreide registratie met betrekking tot schuldbemiddeling	10
Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de oprichting van een mug (medische urgentiegroep) in Halle	12

Voorzitter: de heer Luc Martens

Vraag om uitleg van mevrouw Cindy Franssen tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de betrokkenheid van Vlaanderen bij de opmaak van de inter-federale armoedebaarometer

De voorzitter: Mevrouw Franssen heeft het woord.

Mevrouw Cindy Franssen: Mevrouw de minister, sinds begin 2009 heeft België een interfederale armoedebaarometer. Die zal jaarlijks de vooruitgang meten op het vlak van armoedebestrijding in ons land en de verschillende regeringen helpen om hun beleid in de strijd tegen armoede aan te scherpen.

In Vlaanderen bestaat al de armoedebaarometer die werd ontwikkeld door de Decenniumdoelen 2017 en de OASeS-groep (Ongelijkheid, Armoede, Sociale Uitrusting en de Stad). Deze barometer zal tot en met 2017 het beleid op de voet volgen op zes gebieden: gezondheidszorg, arbeid, inkomen, huisvesting, onderwijs en samenleving. Het federaal plan Armoedebestrijding verwijst met betrekking tot de permanente armoedebaarometer zelfs naar dit interessante initiatief, waarbij ook het ruime middeleveld werd betrokken.

Uit een krantenartikel blijkt dat de inhoud van de interfederale armoedebaarometer werd afgesproken tussen de federale overheid, de federale administraties, de deelstaten en de drie regionale netwerken van armenorganisaties.

De Interministeriële Conferentie Sociale Integratie heeft tot taak te zorgen voor een globale geïntegreerde en gecoördineerde benadering van het beleid tot voorkoming van bestaansonzekerheid, tot bestrijding van de armoede en tot integratie van de personen in de samenleving. Een gecoördineerd beleid is uitermate belangrijk in de armoedebestrijding, zonder afbreuk te doen aan de bevoegdheden van alle overheden waaruit het is samengesteld.

Mevrouw de minister, op welke wijze zijn er, met betrekking tot de opmaak en de inhoud van de interfederale armoedebaarometer, afspraken gemaakt met Vlaanderen? Werd de interfederale armoedebaarometer geagendeerd op de bijeenkomsten van de Interministeriële Conferentie Sociale Integratie? Hoe past deze armoedebaarometer in het Vlaams Actieplan Armoedebestrijding? Is er een link tussen de interfederale armoedebaarometer en het Vlaams Actieplan Armoedebestrijding? Op welke wijze zal het Vlaams Actieplan Armoedebestrijding al dan niet

rekening houden met de interfederale armoedebaarometer en omgekeerd?

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mijnheer de voorzitter, ik sluit mij graag aan bij de vragen van mevrouw Franssen.

Mevrouw de minister, omdat het in die vragen niet is teruggekomen, hoewel er wel naar wordt verwezen in de schriftelijke aankondiging, vraag ik heel specifiek meer aandacht te besteden aan de coördinatie tussen de verschillende betrokkenen. Hoewel u nog geen minister was, kent u toch het regeerakkoord zeer goed. Een van de doelstellingen daarvan was om tijdens deze legislatuur de armoede behoorlijk te doen dalen. Ik kan mij niet herinneren dat daarop een percentage was geplakt, het was een algemene doelstelling.

Spijtig genoeg, mevrouw de minister, moeten we op het terrein vaststellen dat de armoede toeneemt. De problematiek neemt op diverse domeinen toe. Ik durf hierbij toch wel zeggen dat er met betrekking tot de maatregelen bij het beleid een gebrek aan coördinatie is. Daarom herhaal ik de oproep die ik hier in de commissie, maar ook in de plenaire vergadering al verschillende malen heb gedaan om dringend werk te maken van een gecoördineerd inclusief beleid. U besteedt daar in uw beleid op een aantal punten wel aandacht aan, maar het zou toch een beetje meer mogen zijn. Ik vraag u om al uw collega's wakker te schudden en hen erop te wijzen dat ieder zijn verantwoordelijkheid in dit dossier ernstig moet nemen en dat er dringend bijkomende maatregelen nodig zijn.

De voorzitter: Minister Heeren heeft het woord.

Minister Veerle Heeren: Dank u, mevrouw Franssen, voor de vraag, en mevrouw Dillen, voor uw betoog.

De inhoud van de interfederale armoedebaarometer en de selectie van die indicatoren werden bepaald op een bijzondere bijeenkomst van de werkgroep Indicatoren van het Nationaal Actieplan Sociale Uitsluiting op 24 oktober 2008. Ik was daar zelf niet, maar vertegenwoordigers van mijn kabinet en van de administratie hebben deelgenomen aan die werkgroep Indicatoren.

De interfederale armoedebaarometer werd bekrachtigd op de interministeriële conferentie 'Integratie in de samenleving' op 15 december 2008. Mijn voorganger, Steven Vanackere, heeft deelgenomen aan die interministeriële conferentie. Die barometer wordt opgevolgd door een begeleidingscommissie van het Steunpunt tot Bestrijding

van de Armoede, Bestaansonzekerheid en Sociale Uitsluiting. Ook daarin zijn mijn kabinet en de administratie vertegenwoordigd. U ziet, wij zijn van heel nabij betrokken.

Op al die vergaderingen hebben wij vanuit Vlaanderen altijd de noodzaak beklemtoond om de indicatoren van het gewestniveau op te nemen. U kunt dat terugvinden in de verslagen. De Belgische cijfers dekken immers een andere realiteit in Vlaanderen, Wallonië en Brussel.

Ik moet spijtig genoeg samen met u vaststellen dat de eerste versie van de interfederale armoedebaarometer absoluut geen rekening houdt met onze opmerking. In het besluit van de interministeriële conferentie staat nochtans duidelijk dat de voorstelling van de armoedebaarometer pas mag gebeuren na overleg met de bevoegde ministers. Daarom heeft een vertegenwoordiger van mijn kabinet er op de vergadering van de begeleidingscommissie van het Steunpunt Armoedebestrijding van 5 februari 2009 nog eens voor gepleit om die cijfers op te nemen. In een van mijn eerste brieven aan een federale collega, een brief aan de heer Delizée, heb ik anderhalve week geleden mijn bedenkingen geformuleerd. Ik vraag hem in die brief ook om dat bij een volgende ontmoeting aan bod te laten komen. We proberen kort op de bal te spelen en dat recht te zetten voor een volgende keer.

Hoe sluit die interfederale armoedebaarometer aan bij het Vlaams Actieplan Armoedebestrijding? Is er een link? Eind 2007, zoals u zei, heeft men aan de onderzoeksgroep OASeS van de Universiteit Antwerpen de opdracht gegeven om een model uit te tekenen voor een nieuw strategisch Vlaams actieplan voor de volgende legislatuur. Een belangrijk onderdeel van die opdracht was en is het formuleren van prioritaire indicatoren per beleidsdomein die de voortgang van de armoedebestrijding kunnen weergeven.

Het rapport van OASeS werd eind vorig jaar zowel aan het kabinet als aan de administratie bezorgd. De onderzoekster lichtte haar tussentijdse aanbevelingen en keuze voor prioritaire indicatoren voor een volgend Vlaams actieplan toe op de bijeenkomst van 24 oktober 2008 die ik al vermeldde. Ook een verticaal armoedeoverleg is aan bod gekomen. Heel veel van haar voorstellen vinden we vandaag terug in de interfederale armoedebaarometer.

Over de indicatoren die in het volgend Vlaams actieplan prioritair zullen worden opgenomen, zal de volgende Vlaamse Regering moeten beslissen. Een afstemming met de interfederale armoedebaarometer is hoe dan ook aangewezen. Er is voor geopteerd om dat nog eens op te nemen in het interministerieel overleg en af te stemmen.

U kent allemaal Vlaanderen in Actie (ViA). U bent bekend met het forum van vorige maand. We kijken vol verwachting naar 2020. Ik vind het zeer positief dat we daar effectief iets mee gaan doen en dat we niet stilzitten. We zijn volop bezig en ik nodig u uit op een ViA rond

armoede dat we momenteel voorbereiden. De datum ligt nog niet vast, het wordt wellicht eind april.

Mevrouw Marijke Dillen: Omdat we daar achteraf in commissie moeten kunnen op inspelen, dring ik erop aan dat nog voor het stopzetten van onze parlementaire werkzaamheden te organiseren.

Minister Veerle Heeren: Het zal eind april zijn. Men heeft mij voorgesteld om het sneller te doen, maar ik wou een grondige voorbereiding. Zo'n ViA rond armoede moet grondig worden voorbereid in samenwerking met experts, anders wordt het een lege doos. U bent allemaal uitgenodigd. Ik hoop dat dat de basis mag vormen van een nieuw Vlaams regeerakkoord.

De voorzitter: Mevrouw Franssen heeft het woord.

Mevrouw Cindy Franssen: Ik dank u voor uw antwoord en uw enthousiasme, mevrouw de minister. Ik ben opgetogen dat er een ViA rond armoede komt. Het gecoördineerde beleid is inderdaad belangrijk. Ik volg mijn mevrouw Dillen niet, ik denk dat de Vlaamse overheid een voorbeeld vormt inzake armoedebestrijding, ook voor de federale overheid. Vlaanderen heeft al heel wat werk verzet. We hebben zowel horizontaal als verticaal permanent armoedeoverleg en de betrokkenheid van ervaringsdeskundigen. Ik denk dat Vlaanderen het goede voorbeeld is.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Ik dank u voor uw antwoord, mevrouw de minister. Ik heb niet beweerd dat Vlaanderen niets heeft ondernomen. Dat zal niemand kunnen zeggen. Ik stel wel vast dat de problemen blijven toenemen en dat er geen positieve kentering is, ondanks de doelstellingen in het Vlaams regeerakkoord. Dat heb ik gezegd. Ik heb ook gezegd, en dat geldt niet voor de minister van Onderwijs maar voor enkele andere ministers, dat er echt meer inspanningen kunnen gebeuren. Het gaat hier over een inclusief of horizontaal beleid. Iedere minister moet zijn of haar verantwoordelijkheid nemen. Dat gebeurt vandaag niet.

Mevrouw de minister, ik hoop dat we tijdig de datum krijgen, dan zal ik met alle plezier aanwezig zijn op die studiedag. Ik hoop dat al uw collega's daar even actief als uzelf bij betrokken worden.

De voorzitter: Minister Heeren heeft het woord.

Minister Veerle Heeren: Uiteraard zijn mijn collega's en hun kabinetten ook betrokken bij de voorbereiding van dat ViA.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de gebruikersraden in voorzieningen voor personen met een handicap

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, er bestaat een wettelijke regeling voor de gebruikersraden in voorzieningen voor personen met een handicap. Er is een decreet over het Vlaams Fonds en een uitvoeringsbesluit dat dat verder preciseert. Men kan de wereld niet alleen veranderen bij wet, de mensen moeten ook nog mee willen. In het algemeen zijn wettelijke regelingen niet voldoende. Ze dwingen niet als vanzelfsprekend een overlegcultuur af in de voorzieningen. Ik mag niet veralgemenen. Zulke zaken hangen af van de mate waarin gebruikers geconsulteerd en betrokken worden in het bestuur van een voorziening. Dat hangt dan weer af van de wil en overtuiging van de directie en het bestuur. Er bestaan dus grote verschillen binnen de sector. We merken enige evolutie: zorgvragers nemen zelf meer het stuur in handen, niet alleen van hun eigen leven, ze willen ook meer betrokken worden bij hun voorziening.

In het geval van personen met een mentale handicap is dat een veeleer complexe zaak. Vaak moeten zij worden bijgestaan om die sturing te kunnen doen, door een vertrouwenspersoon of een familielid. Het compliceert de rol van de gebruikersraad in de voorziening. Hoe moet die werken? Wie moet de persoon met een handicap bijstaan? Mag die persoon zich laten bijstaan door een wettelijke vertegenwoordiger? Kan dat een familielid zijn? Bepaalde voorzieningen accepteren zonder problemen wettelijke vertegenwoordigers of familie. Maar dat is niet altijd zo. Er zijn zeer grote cultuurverschillen op het terrein.

In de meeste voorzieningen is er een familieraad, waarin de persoon met een handicap met de familie, de directie en het personeel kan overleggen. Ook dat overlegforum is wettelijk bepaald, maar ook daar zijn er grote verschillen in cultuur.

Ik beperk mijn vraag tot de gebruikersraad. Die is zeer belangrijk omdat die een spreekbuis is van de persoon met een handicap en omdat die het kanaal is naar de raad van bestuur, niet enkel naar de directie. De gebruikersraad mag een vertegenwoordiger aanduiden voor de raad van bestuur.

Men moet over een aantal gevallen advies vragen aan de gebruikersraad, zoals over de reglementen van de voorziening of de wijziging van het aanbod van de voorziening. Maar het blijft een advies waar het bestuur mee kan doen wat het wil.

Er is een groot verschil in cultuur tussen voorzieningen. Er is ook een groot verschil tussen vertegenwoordigers

van personen met een handicap. Mij zijn de voorbije maanden enkele dossiers gesignaleerd van mensen die zeggen dat hun voorziening de gebruikersraad niet op een faire manier gebruikt. Men laat geen vertegenwoordigers toe van personen met een mentale handicap of men kauwt beslissingen voor zodat de vergadering wordt uitgehouden. Het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH) ziet erop toe en treedt ook op als het moet. Het is belangrijk dat er overal in Vlaanderen een goede regeling is voor de gebruikersraden.

Mijn eerste vraag gaat over de samenstelling van de gebruikersraden. Als er een voogd is die de wettelijke vertegenwoordiger is, kan die dan betrokken worden bij de gebruikersraad of kan hij uitgesloten worden? Onder welke voorwaarden kan dat? Mag dat al dan niet een personeelslid van de voorziening zelf zijn? In bepaalde gevallen duidt de voorziening zelf een vertrouwenspersoon van een persoon met een mentale handicap aan in de gebruikersraad. Dat is misschien goed bedoeld, maar toch paternalistisch. Het kan ook leiden tot belangenvermenging.

Zou, gelet op de groeiende inbreng van de zorgvrager zelf, de inspraak in voorzieningen niet dwingender georganiseerd moeten worden dan vandaag? Het is nu enkel vrijblijvend advies. Het zou logisch zijn dat het uitvoeringsbesluit wordt geactualiseerd, onder andere met een procedure over de wijze waarop de directie op adviezen van de gebruikersraad antwoordt, met een verplichting om alle documenten een publiek karakter te geven zodat alle gebruikers die kunnen inzien en door het advies te vervangen door een akkoord van de gebruikersraad. Misschien moeten we niet in alle gevallen zo ver gaan, maar wel in die gevallen waar voorafgaand overleg verplicht is, namelijk bij wijzigingen van de reglementen, van het aanbod in de voorzieningen of van de woon- en leefsituatie. Mevrouw de minister, wat is uw visie hierover?

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mevrouw de minister, ik steun volledig de vraag van de heer Caron over de inspraak, de strikte regelgeving en het meer objectiveren. Het kan niet dat personeelsleden mee cliënten mogen ondersteunen omdat je dan inderdaad kan spreken van belangenvermenging. Personeelsleden hebben andere belangen dan bewoners. De gebruikersraden beslissen mee over de gang van zaken in de instelling. Daarom moet de bewoner zelf duidelijk inspraak hebben. Die inspraak zou dwingender geregeld moeten worden zodat ze dat vrijblijvende karakter niet meer heeft.

De voorzitter: Minister Heeren heeft het woord.

Minister Veerle Heeren: De samenstelling van de gebruikersraad is vastgelegd in een wetgevend kader,

meer bepaald artikel 17 van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 december 1993 tot vaststelling van de algemene erkenningsvoorwaarden van voorzieningen bedoeld in het decreet van 27 juni 1990 houdende de oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap.

Twee paragrafen zijn zeer belangrijk in dat besluit. Paragraaf 1 bepaalt dat de leden van de gebruikersraad gekozen worden uit en door de gebruikers van de voorziening of hun wettelijke vertegenwoordigers. Hun wettelijke voogd kan dus worden betrokken bij de gebruikersraad van zodra hij verkozen is door de gebruikers of hun wettelijke vertegenwoordigers. Het derde lid van dezelfde paragraaf bepaalt dat de verantwoordelijke van de voorziening, de directeur of directrice, erover moet waken dat elke stemgerechtigde, dus de leden van de gebruikersraad, geïnformeerd wordt of gewaarschuwd wordt om zich opnieuw kandidaat te stellen.

In die zin is niet in de vertegenwoordiging van een vertrouwenspersoon voorzien. Personeelsleden van de voorzieningen kunnen volgens die bepalingen van gemeen recht geen wettelijke vertegenwoordiger zijn. Om u wat opzoekwerk te besparen in het Burgerlijk Wetboek: het gaat om artikel 487quater, derde lid en om artikel 488bis, c, paragraaf 1, derde lid. Dat voor wat de samenstelling van de gebruikersraad betreft.

Het zou logisch zijn, stelt u, dat het besluit wordt geactualiseerd onder meer inzake de procedure over de wijze waarop op de adviezen wordt geantwoord, de verplichting om aan alle documenten een publiek karakter te geven en het vervangen van het advies door een akkoord van de gebruikersraad. Naast het besluit waar ik het al over had, dat van 15 december 1993, wordt de inspraak in de voorzieningen ook gewaarborgd door het besluit van de Vlaamse Regering van 15 december 2000 betreffende de kwaliteitszorg in de voorzieningen voor de sociale integratie van personen met een handicap. Ter uitvoering van het decreet van 17 oktober 2003 met betrekking tot de kwaliteit van gezondheids- en welzijnsvoorzieningen, is het VAPH nu bezig met, in overleg met de vertegenwoordigers van de zorgvragers en de voorzieningen, het neerschrijven van nieuwe besluiten die de kwaliteit van de zorg en de inspraak van de zorgvrager zullen regelen. Dat is in voorbereiding, maar de contouren ervan moeten nog worden vastgelegd. Mocht dat nog gebeuren tijdens deze legislatuur – en daar ga ik toch van uit – kunt u erop rekenen dat ik er zelf op zal toezien dat er een evenwicht wordt bereikt tussen het garanderen van de inspraak van de zorgvrager enerzijds en van het beperken van het regulerend optreden van de overheid anderzijds.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mevrouw de minister, ik dank u voor het antwoord. Ik wil er nog eens op wijzen dat mijn

tweede vraag twee lagen bevat, maar dat hebt u ongetwijfeld ook gemerkt. Enerzijds is er het toezien op een sterkere procedurebewaking zodat de communicatie tussen de gebruikersraad en de directie opener, vlotter en indringender kan worden, maar het blijft op dat niveau wel een adviesraad. Anderzijds kunnen we nog een stapje verder gaan door een aantal subdomeinen van de werking een wat dwingender karakter te geven. Ik sta open voor beide benaderingen, maar het zou goed zijn dat er in het kader van de vernieuwing van de uitvoeringsbesluiten en het decreet, een betere en meer open verhouding komt tussen de gebruikersraden en de directies.

Ik herhaal nogmaals – want ik wil geen verkeerd beeld schetsen – dat alles in de meeste voorzieningen op een goede manier functioneert. Het gaat om een minderheid van de voorzieningen waar alles wat moeizamer functioneert en dwingender moet worden. Ik weet ook wel dat inspraakorganen maar werken in de mate dat de partijen bereid zijn om met elkaar te spreken, te overleggen, maar een wettelijk kader is een minimum. Een moeizaam werkende gebruikersraad leidt er vaak toe dat cliënten of ouders onder druk worden gezet door de directie. Zo ontstaat er niet alleen ruis op de communicatie, maar krijgen we ook inzake de werking van de voorziening een moeilijke relatie met de personen met een handicap en dat kunnen we maar beter vermijden. Ik kijk uit naar de wijzigingen die u ter zake voorbereidt.

Minister Veerle Heeren: Mijnheer Caron, ik deel uw bezorgdheid. Er zijn heel veel goede voorbeelden, maar elk slecht voorbeeld is er een te veel.

Ik zou durven voorstellen, mijnheer de voorzitter, dat ik, van zodra het verslag van deze bespreking klaar is, dat expliciet overmaak aan de diensten van het VAPH. Ik heb aan mijn kabinetschef gevraagd of het nog voor deze legislatuur is, en daar kan ze me vandaag geen uitsluitsel over geven, maar mocht het juist voor juli zijn, dan hebben ze toch al deze bespreking en kunnen ze er rekening mee houden.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, daar de administratie toch bezig is met het herbekijken van het uitvoeringsbesluit, zou ik willen vragen om aandacht te besteden aan de verschillen tussen personen met een fysieke handicap in een instelling en personen met een mentale handicap in een instelling, want dat zijn twee verschillende groepen die ook een verschillende aanpak vergen.

Bij de uitwerking van het nieuwe besluit kan eventueel worden nagedacht over hoe mensen met een mentale handicap optimaal kunnen meegenieten van deze inspraak, eventueel door in een andere vorm van begeleiding door een objectieve persoon te voorzien. Het is niet

nodig dat dit een familielid is, maar het moet gaan om een persoon die voldoende bekwaam is en die de persoon met een mentale beperking kan ondersteunen zodat die kan laten weten wat hij wil laten weten. Er is niet altijd een garantie dat hun mening wordt overgebracht. Voor personen met een mentale handicap is de besluitvorming een heel moeilijke materie, vandaar dat we aan die mensen een maximale kans moeten geven op inspraak in de organisatie, in hun eigen levenssituatie in deze instellingen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Michèle Hostekint tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de uitvoering van de maatregelen in het voorstel van resolutie tot besluit van de werkzaamheden van de Commissie Energiearmoede

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, deze vraag is al aan bod gekomen in de commissie voor Energie. Het ging om een interpellatie ten aanzien van minister Crevits en zij suggereerde zelf om met betrekking tot de deelaspecten, de deeldomeinen, deze vraag ook te richten tot haar collega's die bevoegd zijn voor Wonen en voor Welzijn.

Mevrouw de minister, eind 2005 hebben we een ad-hoc-commissie Energiearmoede opgericht. U maakte daar zelf deel van uit. Vorig jaar hebben we die commissie opnieuw bijeengeroepen, nadat de werkzaamheden eigenlijk waren beëindigd. We deden dat om enerzijds een stand van zaken op te maken met betrekking tot de uitvoering van de maatregelen opgenomen in de motie, anderzijds omdat moest worden vastgesteld dat het probleem van de energiearmoede de afgelopen jaren alleen maar is toegenomen.

Tot besluit van onze commissiewerkzaamheden van vorig jaar hebben we een voorstel van resolutie opgesteld, dat door uzelf mee is ondertekend. De bedoeling van het voorstel was een aantal lacunes in de motie te verhelpen, en ook aan de regering te vragen werk te maken van de maatregelen die tot dan niet waren uitgevoerd. Het voorstel bevatte ook een aantal nieuwe maatregelen of aanbevelingen.

De economische vooruitzichten zijn de voorbije maanden allesbehalve gunstig geëvolueerd. We worden dagelijks geconfronteerd met nieuwe berichten over het toenemende aantal mensen die hun rekeningen niet meer kunnen betalen, en in het bijzonder dan hun energierekeningen. In het voorstel van resolutie dat we vorig

jaar hebben opgesteld, hebben we heel veel aandacht besteed aan de strijd tegen een overmatige schuldenlast. De stijgende energieprijzen en de energierekening wegen alsmat zwaarder door op het gezinsbudget. We hebben gesteld dat moest worden vermeden dat mensen die al een betalingsprobleem hebben, nog verder in die negatieve spiraal terecht komen. De resolutie besteedt ook heel wat aandacht aan de werking van de lokale adviescomités (LAC's). We hebben daarbij gesteld dat heel veel LAC's zeer goed werk leveren, maar dat er toch nog een en ander schort aan de werking van bepaalde LAC's. Die comités werken ook niet op eenzelfde, uniforme wijze. Niet alle LAC's passen dezelfde regelgeving uniform toe. In de resolutie vroegen we ook dat er een handleiding van goede praktijken zou worden opgemaakt, en dat die daarna zou worden verspreid onder de LAC's. In het laatste en misschien wel belangrijkste punt van onze resolutie hebben we ook extra geld gevraagd voor de OCMW's, die daardoor in staat zouden moeten worden gesteld om elk dossier dat wordt doorgestuurd naar de LAC's, vooraf te onderwerpen aan een sociaal onderzoek.

Mevrouw de minister, wat is de stand van zaken met betrekking tot het uitvoeren van de maatregelen en aanbevelingen in de motie van aanbeveling van 2006, en met betrekking tot de resolutie van april 2008? Welke stappen overweegt u om de concrete aanbevelingen te realiseren, onder meer wat de overmatige schuldenlast en de optimalisering van de werking van de LAC's betreft?

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Mijnheer de voorzitter, ik wil me gedeeltelijk bij deze vraag aansluiten. Vorige week had ik de eer deel te nemen aan een debat naar aanleiding van een studiedag over deze thematiek ingericht door de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG). Er was heel veel belangstelling voor die studiedag. Mevrouw Hostekint, toen is daar een brochure ter zake voorgesteld, die mooi oogt en naar mijn aanvoelen ook inhoudelijk vrij goed is.

In de marge daarvan wil ik echter een probleem signaleren. In onze resolutie hebben we ook gepleit voor de mogelijkheid een gasbudgetmeter te plaatsen. Een aantal OCMW-voorzitters hebben me gesignaleerd dat we waakzaam moeten zijn ter zake. Dat wil ik u even melden, mevrouw de minister. Bij elektriciteitsbudgetmeters kan een minimale hoeveelheid worden geleverd, namelijk 10 ampère. De OCMW-voorzitters wijzen erop dat het probleem is dat dit bij aardgasmeters niet mogelijk is: ofwel heeft men gas, ofwel wordt de toevoer afgesloten. Mensen die om een of andere reden hun gastoevoer afgesneden zien, hebben op dat ogenblik geen verwarming meer. De voorzitters stellen dat, als dit wordt geïnstalleerd, er gemakkelijker dan vandaag sprake zal zijn van het afsluiten van de toevoer. Daar moeten we dus

voor oppassen. De man die in het panel zat namens de elektriciteitsvoorzieningen, stelde dat dit een technisch probleem was: vandaag is het onmogelijk met die aardgasbudgetmeter een minimale hoeveelheid te leveren. Het is dus inderdaad alles of niets.

Ik steun de vraag van mevrouw Hostekint, in die zin dat OCMW's inderdaad vinden dat ze telkens worden opgezadeld met bijkomende opdrachten. Die opdrachten zijn terecht, maar daar staat niet altijd iets tegenover. Er is dus een zekere noodkreet vanwege de maatschappelijke werkers: ze vinden dat ze op den duur erg veel moeten kennen en doen, op diverse niveaus. Het is niet altijd doenbaar om zich in alles te specialiseren. Grote OCMW's hebben het uiteraard gemakkelijker om een aantal mensen een specifieke opleiding te laten volgen, zodat ze zich kunnen specialiseren in bepaalde domeinen als energie of de schuldenproblematiek. Kleinere OCMW's hebben niet altijd die mogelijkheid. Ik heb toen de suggestie gedaan dat kleinere OCMW's misschien in intergemeentelijk verband kunnen gaan samenwerken.

Die zaken zijn daar dus aan bod gekomen. Ze vergen een bijkomend initiatief.

De voorzitter: Minister Heeren heeft het woord.

Minister Veerle Heeren: Mevrouw Hostekint, u vraagt een stand van zaken. Naar aanleiding van een vorige vraag heb ik het al heel uitgebreid gehad over het atelier Armoede dat we eind april in het kader van Vlaanderen in Actie (ViA) zullen organiseren. Ik zal dat alles niet herhalen.

Wat betreft de uitvoering van de maatregelen en de aanbevelingen uit de motie van 15 februari 2006 wil ik verwijzen naar het voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering betreffende de sociale openbardienstverplichtingen in de vrijgemaakte elektriciteits- en aardgasmarkt van vrijdag 30 januari. Nu moet ik zeggen dat dit natuurlijk wel buiten mijn eigen beleidsdomein Welzijn ligt, maar daardoor worden wel een aantal heel belangrijke zaken verwezenlijkt, in opvolging van die motie. De regels die zijn vastgelegd voor af- en heraanluiting, moeten ervoor zorgen dat armoede geen reden meer is tot afsluiting.

Ik kan onderschrijven dat het overleg met de mensen in armoede in die zin voor ons van heel groot belang is. In het kader van energiearmoede hebben we een zeer goede samenwerking. Niet alleen de minister, maar ook het parlement heeft een hele samenwerking met de vzw Samenlevingsopbouw Antwerpen, die mensen in armoede vanuit heel Vlaanderen bereikt.

U vroeg welke stappen ik overweeg te nemen met betrekking tot de concrete aanbevelingen en de werking van de LAC's. Ik wil in dat kader meteen ook de beleidsaccenten die daarop betrekking hebben, met u overlopen. Met betrekking tot de voorstellen ten derde en ten

vierde uit de resolutie van april 2008 kan ik u meedelen dat mijn voorganger, Steven Vanackere, begin 2008 een subsidie van 55.653 euro heeft toegekend aan de vzw Samenlevingsopbouw Antwerpen voor het project 'Stimuleren van de goede werking van de lokale adviescommissies in Vlaanderen'.

De voornaamste doelstelling van dat project was om de bestaande goedepraktijkvoorbeelden van lokale adviescommissies in kaart te brengen en verder te stimuleren. Op basis van die goedepraktijkvoorbeelden uit de verschillende OCMW's is het draaiboek 'Leidraad voor een goede praktijk van lokale adviescommissies' ontstaan. In mei en juni vorig jaar hebben de initiatiefnemers het draaiboek op vijf overlegmomenten in elke Vlaamse provincie voorgesteld. Die overlegmomenten konden dan weer georganiseerd worden in overleg met onze eigen administratie, maar ook met de administratie Energie. Die resolutie zit immers min of meer op de scheidingslijn tussen Welzijn, Leefmilieu en Energie.

De vertegenwoordigers van de distributienetbeheerders en van meer dan 170 OCMW's, zowel de mandatarissen als de OCMW-medewerkers, waren daarop aanwezig en hebben vanuit hun praktijk kritisch gepraat over het ontwerpdraaiboek.

Intussen zijn we zover: de brochure is twee weken geleden voorgesteld. Ik heb aan mijn kabinetschef gevraagd om twintig exemplaren op te vragen om alle commissieleden zo'n boek te kunnen bezorgen. Het is heel bevattelijk en overzichtelijk, en wellicht ook heel inspirerend voor heel veel mensen in het werkveld. Op die manier reiken we de OCMW's een handvat aan om met LAC-werking om te gaan.

Wat de overmatige schuldenlast betreft, is er vorig jaar extra ondersteuning geboden door het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling. De erkende instellingen voor schuldbemiddeling worden in hun dossiers heel vaak geconfronteerd met energieschulden. In 2008 kreeg het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling, dat die instellingen ondersteunt, een bijkomende subsidie van 100.000 euro boven op de recurrente subsidie van 274.000 euro die ze al hadden. Dat kwam in totaal dus neer op bijna 400.000 euro. Die middelen moeten worden gebruikt om de bestaande algemene juridische helpdesk uit te breiden met een helpdesk specifiek voor energieschulden. Vanaf dit jaar worden die middelen ook recurrent toegekend. Op die manier geven we toch wel een serieuze financiële ondersteuning.

In 2008 is er ook een jurist aangeworven bij het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling die zich gespecialiseerd heeft in deze materie en die zo de adviesverlening van het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling aan de instellingen voor schuldbemiddeling versterkt. De OCMW's en centra voor algemeen welzijnswerk (caw's) kunnen bij die helpdesk terecht met heel specifieke vragen over

energieschulden. Om de diensten een zo nauwkeurig mogelijk antwoord op die adviesvragen te kunnen geven, bouwt het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling ook zijn documentatiebestand verder uit.

De bedoeling is dat het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling in 2009 ook een netwerk uitbouwt van juristen en technici die gespecialiseerd zijn in die problematiek. Ik denk dan bijvoorbeeld ook aan de jurist die in dienst is bij de Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt (VREG). Vragen en adviezen die geregeld terugkomen of die een precedentwaarde hebben, worden ruimer gecommuniceerd. In het najaar van 2009 moet dit leiden tot een opleidingsmodule energieschulden binnen het vormingsaanbod van het centrum zelf en in andere vormen van informatieverspreiding, zoals de website, het e-magazine, schuldbriefing enzovoort.

Daarnaast heeft het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling een belangrijke rol op het vlak van preventie en registratie, wat een beter inzicht moet bieden in het profiel van de mensen die schuldhulpverlening krijgen. Bovendien lopen er momenteel een aantal projecten, zoals de opstart van een samenwerkingsverband tussen de OCMW's Welzijnzorg Kempen betreffende schuldhulpverlening en een preventieproject in caw Stimulans.

Ik kan u tot slot melden dat op de interministeriële conferentie over maatschappelijke integratie van 15 december 2008, op initiatief van mijn voorganger Steven Vanackere werd besloten tot de organisatie van een interministeriële conferentie inzake schuldenoverlast in het voorjaar van 2009. Een precieze datum is er evenwel nog niet. Het thema energieschulden zal daar in elk geval deel van uitmaken, zo is afgesproken.

Ik vind het alvast heel belangrijk dat de verschillende instrumenten die de diverse overheden hebben, goed op elkaar worden afgestemd. Het aspect van coördinatie en afstemming is ook hier belangrijk om die thematiek aan te pakken.

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben blij te horen dat de brochure voor de LAC's vorige week is voorgesteld, al komt de brochure misschien wel een beetje laat. We zijn intussen 10 februari, de winter loopt op zijn eind. Het ware beter geweest indien de brochure voor de winterperiode was verschenen en verspreid.

Hetzelfde geldt voor het maxibesluit. Dat is twee weken geleden goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Dat heeft de nodige tijd geduurd. Maar het is er nu, en daar kunnen we alleen maar tevreden over zijn.

Een brochure over de werking van de LAC's zal natuurlijk niet het belangrijkste zijn. De OCMW's vragen voor

de goede werking en het vervullen van die taken wel iets meer dan een handleiding of een brochure. Mevrouw Van der Borgh heeft het daarnet al aangehaald: we vragen veel van de OCMW's. We vragen ook veel van die LAC's. Daar moet natuurlijk iets tegenover staan. In de resolutie is expliciet opgenomen dat we daarvoor zouden zorgen. Wij zouden zorgen voor voldoende middelen voor de OCMW's, zodat ze de sociale onderzoeken die voorafgaan aan de afsluiting naar behoren kunnen uitvoeren. Daar schort het vandaag blijkbaar nog wat aan. Ik had gehoopt daarop een concreter antwoord te krijgen. Ik ben wel blij dat er eindelijk een handleiding is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borgh tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de opstelling van een meerjarenplan voor het wegwerken van de wachtlijsten voor personen met een handicap

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Mevrouw de minister, op politiek vlak is er een ruime consensus voor het opstellen van een nieuw meerjarenplan voor het wegwerken van de wachtlijsten voor personen met een handicap. Wij hebben het debat hier al een aantal keren uitvoerig gevoerd. In november 2008 werd daarover, naar aanleiding van een interpellatie van de heer Caron, een motie goedgekeurd.

In antwoord op die interpellatie stelde toenmalig minister Steven Vanackere dat het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap bezig was met de voorbereiding van deze meerjarenplanning en dat hij wenste dat deze oefening klaar zou zijn tegen het einde van het jaar, dus tegen eind 2008. In de loop van het voorjaar 2009 zou dan effectief een meerjarenplanning kunnen worden opgesteld. De motie spreekt in dat verband ook van een deadline: eind maart 2009.

Omdat het tot stand brengen van een nieuw meerjarenplan voor de gehandicaptensector van groot belang is, en door alle actoren op het terrein wordt bepleit en als noodzakelijk wordt beschouwd met het oog op een toekomstperspectief, lijkt het mij dan ook van belang dit van nabij op te volgen.

Mevrouw de minister, wat is de stand van zaken van de studies waarnaar de heer Vanackere verwees, of van de voorbereiding waarmee het Vlaams Agentschap bezig was of nog steeds bezig is? Wat zijn de conclusies ervan? Wat is de stand van zaken van het opstellen van het eigenlijke meerjarenplan? Zal dit meerjarenplan

kunnen worden gefinaliseerd tegen het einde van maart 2009? We zijn nu half februari. Ik ga ervan uit dat, als we dit willen halen, we daar nu toch al enig zicht op moeten hebben.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Mijnheer de voorzitter, ik sluit mij hier graag bij aan. Mevrouw Van der Borght, u verwijst in de eerste zin van uw vraag naar een consensus. Dat is juist en het is in dit dossier, dat ook de komende jaren van zo'n groot belang zal zijn, zeer belangrijk.

Ik sluit mij aan bij uw vragen. Wanneer zal er een plan worden voorgelegd? Van zodra wij dat plan kennen, moeten wij ons goed realiseren dat we niet alleen over een plan moeten praten, maar ook over de bedragen en de cijfers en de nodige budgetten die daarbij komen kijken. Het is van cruciaal belang dat we niet alleen in theorie bekijken wat er nodig is om de wachtlijsten weg te werken, maar dat we er vervolgens ook voor zorgen dat het gebeurt. Daartoe moeten wij een realistische inschatting maken van een aantal verwachtingen.

De voorzitter: Minister Heeren heeft het woord.

Minister Veerle Heeren: Mevrouw Van der Borght, u weet dat ik meteen bij mijn aanstelling heb gesteld dat ik ervoor zou zorgen en ook dat ik er van bij het begin mee over zou waken dat alles hier in deze commissie zou worden gecontinueerd. Een van die zaken was het meerjarenplan. U had mij tijd gegeven tot eind maart 2009.

Wel, ik zal u kunnen verrassen: het is mijn bedoeling om het eind februari in te dienen in het parlement. Ik weet dat het dan krokusvakantie is, maar het zal op die manier toch begin maart kunnen worden geagendeerd. U hebt daarover mijn woord en mijn engagement. Wij vinden het namelijk heel belangrijk dat er in dit parlement een politiek-maatschappelijk debat wordt gevoerd.

Zoals mevrouw Jans zei: het gaat niet alleen om het feit dat er een plan zou zijn, maar ook over hoe ver het parlement wil gaan om het te ondersteunen. Het parlement moet de keuzes maken met betrekking tot de cijfers en de budgetten, en het moet bepalen op welke tijdslijnen dat wil ingevuld zien.

Minister zijn betekent dienaar zijn. Uiteraard ben ik een dienaar van het parlement. Ik kom dus met heel veel plezier naar hier en ik kijk ernaar uit om dat debat, niet alleen hierover maar in het bijzonder ook over jongerenwelzijn, in dit parlement te voeren.

Mevrouw Van der Borght, u vroeg naar de studie. Die studie is er, maar ze dient als voorbereiding van de werkzaamheden die we nu volop uitvoeren om dat meerjarenplan gerealiseerd te krijgen.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Mevrouw de minister, ik ben uiteraard zeer tevreden met uw engagement. U stelt dat wij uw woord hebben dat u eind februari een meerjarenplanning zult indienen. Ik blijf echter een beetje op mijn honger zitten omdat u niet kunt zeggen welke richting de studie zal uitgaan.

U kunt met betrekking tot de conclusies geen tipje van de sluier oplichten. Mevrouw de minister, als u inderdaad zover bent met de opstelling van het meerjarenplan, ga ik ervan uit dat er een evaluatie werd gemaakt van het eerste meerjarenplan. Wat zijn daarvan de sterktes en zwaktes? Kunt u daar iets over zeggen? Of moeten wij echt wachten?

Minister Veerle Heeren: Ik heb u al verrast door te zeggen dat ik een maand vroeger zal zijn. Ik heb er echt van in het begin druk op gezet omdat ik het belangrijk vind.

Niet de minister zal met besluiten naar het parlement komen: uiteindelijk zal het parlement zelf keuzes kunnen maken aan de hand van een evaluatie, die er zal zijn, maar ook op basis van aanwijzingen met betrekking tot wat de gevolgen zullen zijn van bepaalde keuzes. Het plan wordt eind februari ingediend. Sneller konden we echt niet zijn. Ik ga ervan uit dat het plan dan snel kan worden gedrukt en kan worden besproken in deze commissie.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over vergoedingen in de gezinsverpleging

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de minister, ik had contacten met mensen die nauw betrokken zijn bij de gezinsverpleging. Zij stelden mij een vraag waarop ik niet meteen een antwoord kon geven. Zij wezen mij op het verschil in behandeling tussen patiënten die in een psychiatrisch verzorgingstehuis verblijven, en patiënten die een opvang krijgen in een gezinsverpleging.

Op dit ogenblik volstaat een opname in een erkend psychiatrisch verzorgingstehuis om in aanmerking te kunnen komen voor de zorgverzekering, terwijl er geen automatische toekenning van de zorgverzekering is voor patiënten die in de gezinsverpleging worden opgenomen. Dit vormt vooral in Geel, waar een apart model wordt toegepast, een probleem. Daar moeten de gezinnen bepaalde zorgen verlenen aan de patiënten. Het zou

toch goed zijn indien ook daar de tegemoetkoming van de zorgverzekering automatisch zou worden toegekend.

Is bij de totstandkoming van de reglementering met betrekking tot de tegemoetkoming in overweging genomen om ook een tegemoetkoming toe te kennen in de gezinsverpleging? Indien daarover werd gediscussieerd, waarom is dan beslist om de zorgverzekering niet automatisch toe te kennen in de gezinsverpleging? Overweegt u maatregelen om de patiënten in de gezinsverpleging eenzelfde recht toe te kennen als de patiënten in een erkend psychiatrisch verzorgingshuis?

De voorzitter: Minister Heeren heeft het woord.

Minister Veerle Heeren: Ik dank u voor uw vraag, mevrouw Helsen. De Vlaamse zorgverzekering kent een tenlasteneming toe aan personen die heel zwaar zorgbehoevend zijn in de thuiszorg of in een residentiële voorziening waar ze verblijven. Een tegemoetkoming voor residentiële zorg wordt toegekend aan alle personen die in een rust- en verzorgingshuis of een psychiatrisch verzorgingshuis verblijven. Het aantonen van zorgbehoevendheid is daar zelfs niet vereist. Aangezien de dagprijs die door bewoners wordt betaald, berekend is op basis van een gemiddelde zorgbehoevendheid en de gemiddelde zorgkost van alle bewoners in de collectieve voorziening, wordt de zorgverzekering ook aan alle bewoners toegekend, zelfs als zij nog niet zwaar zorgbehoevend zijn.

Een tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg wordt enkel toegekend als er een bewijs is van zorgbehoevendheid en dat ook kan worden voorgelegd. Dat moet een score zijn van 35 punten of meer op de BEL-schaal.

Patiënten in de psychiatrische gezinsverpleging kunnen zoals elke andere persoon in de thuiszorg een aanvraag indienen voor tegemoetkoming van de zorgverzekering indien ze aan de criteria van zorgbehoefte voldoen. Als ze in aanmerking komen, krijgen ze automatisch die uitkering. Die patiënten worden dus niet uitgesloten van de zorgverzekering. U suggereerde dat een beetje. Ik weet niet vanuit welke invalshoek u daartoe gekomen bent. Ik kan u in ieder geval geruststellen: ze worden niet uitgesloten.

Ik kan u ook nog meedelen dat de tegemoetkoming vanuit de zorgverzekering altijd wordt uitbetaald aan de zorgbehoevende persoon of zijn wettelijke vertegenwoordiger. De uitbetaling gebeurt dus niet aan de voorziening of instelling waar de zorgbehoevende verblijft.

Het is niet correct te stellen dat de zorgverzekering een adequaat instrument zou zijn om een betere vergoeding voor pleeggezinnen te creëren. De zorgverzekering biedt een tegemoetkoming voor niet-medische kosten aan de gebruiker, maar mag er zeker niet toe leiden dat een hogere kost zou worden aangerekend aan de gebruiker of dat de voorzieningen bijkomende inkomsten zouden genereren.

Op basis van uw vraagstelling heb ik willen aanvoelen dat het ook wel gaat – we weten uit welke regio u afkomstig bent – over het Openbaar Psychiatrisch Zorgcentrum Geel (OPZ). Ik nodig u uit om u met eventueel bijkomende vragen te richten tot de regeringscommissaris van het OPZ. Ik denk dat de persoon in kwestie u zeer graag extra informatie zal verstrekken.

U vroeg of ik overweeg maatregelen te ondernemen om dat ook mogelijk te maken voor de patiënten in de gezinsverpleging. Dat is mogelijk op het ogenblik dat iemand voldoet aan de criteria en zwaar zorgbehoevend is. Dat is geen enkel probleem.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de minister, ik zal uw aanbeveling opvolgen en de nodige contacten leggen binnen het OPZ.

Het lijkt me interessant om de verschillende casussen eens te bekijken. Het klopt dat een aantal patiënten binnen de gezinsverpleging inderdaad wel in aanmerking komen voor een tegemoetkoming. Misschien heb ik mij niet goed uitgedrukt. Maar wie niet in aanmerking komt, maakt natuurlijk de vergelijking tussen de zorgbehoeften. Zij voelen zich onrechtvaardig behandeld. Zij zien dat de zorgbehoeften in de praktijk niet altijd fel verschillen, maar de ene patiënt krijgt een tegemoetkoming en de andere niet. Zij vragen waarom de gezinsverpleging niet wordt beschouwd als een evenwaardig model als de verzorgingshuizen.

Ik ben het met u eens dat zij inderdaad in aanmerking komen, maar het is een specifiek model dat we op niet veel plaatsen kennen. Ik denk dat we dan ook moeten kijken of dat op die manier verder kan worden toegepast of dat we moeten bijsturen.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: U refereert aan de thuiszorg. Wij hebben gelijkaardige gevallen van mensen die niet in de gezinsverpleging zitten, maar gewoon thuis zijn.

We krijgen regelmatig klachten over de BEL-schaal. De schaal wordt gebruikt om de zorgbehoefte in te schalen, maar is niet geschikt voor mensen die psychiatrische zorg nodig hebben. Het kan zijn dat die persoon op het moment van de inschaling in een goede fase zit en dan wordt hij niet ingeschaald als zwaar zorgbehoevend, hoewel zijn dagelijks functioneren heel beperkt is.

In het begin van deze legislatuur werd al een intern onderzoek aangekondigd naar de BEL-schaal. Men zou uitzoeken hoe men de inschaling rechtvaardiger zou kunnen maken. Vandaag wordt bijvoorbeeld nagegaan of iemand zijn veters kan strikken. Het profiel is zeer

sterk gericht op fysieke zorgbehoevendheid. Psychiatrische patiënten maar ook dementerenden hebben een andere vorm van zorgbehoevendheid, en die moet anders worden gedefinieerd. We hebben een andere manier van inschalen nodig die rekening houdt met de psychische context, de mentale en de fysieke zorgbehoevendheid.

Dan is er nog de sociale zorgbehoevendheid. Er zijn mensen die in een sociale context terecht komen waar hun zorgbehoevendheid veel groter is dan van mensen met dezelfde fysieke beperkingen. Hoe staat het met dat onderzoek naar de BEL-schaal? Hoe staat het met de ontwikkeling van een meer rechtvaardige inschaling? Die klacht hoor ik immers dagelijks.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Ik sluit me aan bij mevrouw Roex. We hebben dit inderdaad al aangekaart. Ik heb nog vragen gesteld aan uw voorgangers, mevrouw de minister. Hetzelfde verschil doet zich voor bij bejaarden die in een rusthuis verblijven en bejaarden die zo lang mogelijk thuis wensen te blijven. Mensen met een O- of een A-profiel in een rusthuis krijgen een toelage van de zorgverzekering. Wie met een O- of A-profiel thuis blijft wonen, ontvangt die niet.

Dementerenden raken zeer moeilijk aan die 35 punten. De parameter die het meest een hoge score op de BEL-schaal bepaalt, is het vermogen om zelfstandig te stappen. Mensen die dementeren of psychiatrische patiënten kunnen meestal goed stappen. Dat probleem is bekend. Hier hangt uiteraard een behoorlijk prijskaartje aan vast. Mensen met een lage score in een rusthuis zouden misschien niet die tegemoetkoming moeten ontvangen, maar die beslissing is ooit genomen door een bepaalde minister. Dat nu terugschroeven is natuurlijk niet evident.

De voorzitter: Minister Heeren heeft het woord.

Minister Veerle Heeren: Er zijn inderdaad wel problemen met de inschaling. Blijkbaar is dat in het verleden al aan bod gekomen. Men werkt volop aan een nieuw systeem: het Resident Assessment Instrument (RAI). Een nieuw systeem moet gebruiksvriendelijk en praktisch haalbaar zijn. Er wordt een Interministeriële Conferentie gepland op 2 maart. Het RAI moet tegen dan afgerond zijn. Ik wil het daar op tafel leggen.

Hier speelt natuurlijk een federaal pendant. Als we het RAI gaan gebruiken, kan dat niet alleen dienen voor de zorgverzekering. Het zal ook voor veel andere systemen worden geïmplementeerd. De kunst zal zijn om een systeem te vinden dat zo universeel mogelijk is, transparant, haalbaar en gebruiksvriendelijk.

De heer Luc Martens: De gebruiksvriendelijkheid is van groot belang. In Nederland hanteert men een zeer

complex model. Als we dat hier zouden toepassen, zou het heel wat disfuncties creëren. Zo'n systeem is niet zomaar verplaatsbaar. Dat verklaart wellicht mede de moeilijkheid om tot een nieuw systeem te komen.

Mevrouw Vera Van der Borgh: De BEL-inschaling is vatbaar voor interpretatie. Dat verschilt van persoon tot persoon.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de uitgebreide registratie met betrekking tot schuldbemiddeling

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mevrouw de minister, mijn vraag gaat over de registratie van het aantal mensen dat in schuldbemiddeling zit, een van mijn stokpaardjes deze legislatuur. We hebben dat decretaal verankerd. Vorig jaar heeft men een eenvoudige registratie gedaan op basis van een Excelsheet.

De erkende diensten werd gevraagd om door te geven hoeveel mensen zij in begeleiding hadden. Dat is een interessant cijfer, maar nog veel interessanter is de uitgebreide registratie. Het is een steekproefsgewijze benadering van een aantal dossiers om te achterhalen wie de mensen zijn in schuldbemiddeling. Wat is de aanleiding? Tot welke categorie behoren de mensen eventueel, qua leeftijd en dergelijke?

Op de website van het Vlaams Centrum Schuldenlast (VCS) las ik eind vorig jaar dat de registraties goed binnenkwamen. Ruim 97 procent van het totale aantal diensten voor schuldbemiddeling had meegedaan: slechts 11 van de 331 diensten deden niet mee aan de online bevraging. Dat is een zeer mooi resultaat. Men kondigde op de website aan dat de gegevens en conclusies eind vorig jaar beschikbaar zouden zijn.

Zoals gesteld bij de bespreking van het decreet zijn die cijfers zeer belangrijk om een Vlaams beleid te ontwikkelen op lange termijn. Dan hebben we een duidelijk zicht op de oorzaken en op wie er in schuldbemiddeling zit.

Mevrouw de minister, hebt u de analyse en de evolutie van die cijfers van de uitgebreide registratie intussen gekregen? Welke conclusies worden getrokken uit die cijfers?

In de beleidsbrief 2008-2009 zegt u dat er een optimalisatie van de elektronische toepassing van die registratie

zal gebeuren, net als een eventuele bijsturing. Kunt u vandaag al concluderen of er een bijsturing nodig is?

Neemt u een initiatief ten aanzien van de diensten die niet hebben deelgenomen aan de uitgebreide registratie? Ook al zijn het er weinig, het blijft belangrijk dat we alle diensten betrekken bij de registratie.

Het VCS ontving dit jaar 100.000 euro extra als bijkomende subsidie voor het uitbreiden van de helpdesk en een preventieproject voor jongeren. Hoe ver staat men met de implementatie van de helpdesk en het preventieproject?

De voorzitter: Minister Heeren heeft het woord.

Minister Veerle Heeren: De cijfers zijn beschikbaar sinds eind januari. De evaluatie hebben we ook al gedaan. We hebben enkele pertinente gegevens over de mensen die een dossier hebben bij de erkende instellingen voor schuldbemiddeling.

We herkennen in die dossiers heel merkwaardig min of meer dezelfde groepen. Het zijn mensen met een verhoogd armoederisico: laaggeschoolden, alleenwonenden en meer specifiek voornamelijk mannen, eenoudergezinnen en meer specifiek alleenstaande moeders, werklozen, permanent werkonbekwamen of uitkeringsgerechtigden. Opvallend is dat 65-plussers sterk ondervertegenwoordigd zijn, hoewel we weten dat zij een verhoogd armoederisico hebben. De meest voorkomende leeftijdsgroep gaat van 25 tot 54 jaar.

In 90 percent van de dossiers zijn er verschillende soorten schulden die aan de oorzaak ervan liggen. De belangrijkste zijn energieschulden, leningen op afbetaling, gezondheidschulden en kredietopnemingen. Als veel voorkomende oorzaken worden gegeven: gezondheidsproblemen, geen of een onregelmatig inkomen, een tekort aan administratieve vaardigheden en overbesteding of met andere woorden problemen met het beheer van het budget.

Het leefgeld waarover die gezinnen beschikken voor voeding, kleding en ontspanning, na aftrek van de vaste kosten en de aflossingen, is beperkt en afhankelijk van de grootte en de samenstelling van de gezinnen. Twee derde van de eenoudergezinnen moet rondkomen met een maximum op maandbasis van 500 euro. De helft van de alleenwonenden heeft maandelijks maximum 300 euro over van het leefgeld. Het gaat over een eerste registratie. We moeten voorzichtig zijn om hieruit meteen grote besluiten te trekken. Verder onderzoek is nog aangewezen.

Wat sterk opvalt is dat twee derde van de mensen uit de steekproef maximum lager secundair onderwijs heeft afgerond. Binnen de groep die een diploma secundair onderwijs heeft behaald, zijn de mensen uit het buitengewoon secundair onderwijs oververtegenwoordigd. De

mensen die algemeen secundair onderwijs hebben gevolgd, zijn ondervertegenwoordigd.

Nog een merkwaardige vaststelling is dat als een van de belangrijkste schuldoorzaken in bijna de helft van de dossiers een tekort aan administratieve vaardigheden wordt aangegeven. Heel wat mensen die vandaag in schuldbemiddeling zitten, beschikken met andere woorden niet over de basisvaardigheden om hun budget goed te beheren. Dat kan gaan van het lezen van brieven tot het bijhouden van de rekeningen of de administratie. Daarmee moet je rekening houden als je preventieve acties wilt uitbouwen en bij de begeleiding van mensen met budget- of schuldenproblemen. Er is heel veel nood aan informatie, aan communicatie op maat en aan methodieken om die mensen op termijn zelf hun budget te laten beheren.

Mijn voorganger, de heer Vanackere, heeft twee initiatieven genomen. Dat is ten eerste het scholenpakket 'Op eigen benen', dat in het beroepsonderwijs verspreid wordt. Daarmee bereiken we een belangrijke doelgroep. Het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling werkt op dit ogenblik aan een preventiepakket voor het onderwijs waarvan 'Op eigen benen' deel zal uitmaken. Ten tweede wordt de methodiek 'Nu komen we rond' verspreid. Door groepswork wordt geleerd om met een heel beperkt budget toch rond te komen. Die werkmap is verspreid op verschillende studiedagen.

In de praktijk worden nog verschillende andere initiatieven genomen. Een onderzoek naar verschillende methodieken zal in elk geval ook kunnen leiden tot een uitwisseling van 'good practices' of goede voorbeelden. Er is een bijzondere taak weggelegd voor het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling.

U verwijst naar de beleidsbrief Welzijn 2008-2009. U vraagt of die uitgebreide registratie al is bijgestuurd. Op basis van de evaluatie die we vandaag hebben, is onze administratie in samenwerking met het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling bezig die vragenlijst bij te sturen, net als de elektronische toepassing. Van zodra die aanpassingen in een min of meer definitieve fase zitten, zal ik zeker niet nalaten om de instellingen daarover te informeren. Op dit ogenblik gaat het niet over grote inhoudelijke wijzigingen.

93 percent van de diensten heeft gereageerd en heeft dus een goed uitgewerkte basis. De diensten die niet reageerden, zijn bovendien diensten met een heel beperkt aantal dossiers. Dat belet niet dat ik de diensten die in 2008 niet hebben meegewerkt aan de uitgebreide registratie, in 2009 zeker met aandrang zal vragen om dat toch nog te doen. Ik zal hen wijzen op het belang van het verzamelen van die gegevens om ondersteunend en preventief een beleid te kunnen voeren. We hebben dat ook decretaal verplicht gemaakt.

De helpdesk van het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling is in augustus 2008 uitgebreid met een jurist die werkt rond energieschulden en zo ook de adviesverlening van het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling aan de instellingen voor schuldbemiddeling zal versterken.

Het klopt dat we in bijkomende middelen hebben voorzien, en we gaan die ook recurrent maken. Dat is niet onbelangrijk op termijn, want zo kan er een vaste werking worden uitgebouwd. De OCMW's en centra voor algemeen welzijnswerk kunnen met specifieke vragen over energieschulden terecht bij deze helpdesk. Het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling bouwt ook zijn documentatiebestand inzake energieschulden verder uit. Ook wordt er een netwerk van gespecialiseerde juristen en technici opgestart. Vragen en adviezen die interessant kunnen zijn voor het brede werkveld worden op die manier ruim gecommuniceerd, niet alleen via de website, maar ook via het e-magazine 'schuldbriefing' en het vormingsaanbod.

We leggen de laatste hand aan het preventieproject voor jongeren. In de maand maart kan het hopelijk afgerond worden.

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik hoor eigenlijk een bevestiging van de cijfers die ik kon bemachtigen in een eigen enquête, maar ik haalde maar een derde van de erkende diensten. Dat er zoveel erkende diensten meewerken, is positief. Het is een van hun erkenningsvoorwaarden, en dus is er een serieuze stimulans om mee te werken. Het is belangrijk dat we de cijfers van alle diensten verzamelen.

Het valt op dat uit die cijfers blijkt dat de administratieve vaardigheden een belangrijke oorzaak zijn. We zullen daar zeker rekening mee moeten houden bij een volgende preventieactie. We moeten een manier vinden om dat te ondervangen.

Ik ben blij dat ook dit jaar 'Op eigen benen' zal worden klaargestoomd voor het onderwijs. Vorig jaar ging het alleen om het beroepsonderwijs, wat natuurlijk heel goed was, maar ik durf te hopen dat het dit jaar om alle scholen, of toch om meer dan alleen het beroepsonderwijs, zal gaan. Ook in andere scholen is er immers nood aan een dergelijke informatie.

Ik veronderstel dat we, als we de cijfers hebben kunnen laten bezinken, verder kunnen werken aan het preventiebeleid op basis van die cijfers. Ik kijk uit naar eventueel volgende initiatieven, want preventie is nog altijd het beste. Ik ben blij dat het Vlaams Centrum Schuldenlast – iedereen spreekt nog van het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling, maar de naam is veranderd in het nieuwe decreet – een rol opneemt en de helpdesk effectief uitbouwt. De erkende

diensten reageren erg positief op de helpdesk, die biedt dus echt wel een meerwaarde.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaecker tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de oprichting van een mug (medische urgentiegroep) in Halle

De voorzitter: De heer Demesmaecker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaecker: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, u bent gisteren op werkbezoek geweest in de schone Witse-stad Halle. Ik heb dat gemist, ik had op hetzelfde moment een andere vergadering.

Al ettelijke jaren ijveren daar heel wat mensen, lokale en regionale politici en verantwoordelijken, voor een eigen mugdienst voor het ziekenhuis van Halle. Dit past natuurlijk in de bredere problematiek van een vaak Nederlandsonkundige urgente dienstverlening in een groot deel van de Vlaamse Rand rond Brussel. Het gaat niet alleen om zuidwest-Brabant, maar ook om andere delen van de brede Vlaamse Rand. In Halle is de problematiek heel specifiek omdat we daar bediend worden door een mugdienst uit Tubize, van over de taalgrens dus, en die is eentalig Frans, of door een mugdienst van Erasmus, die tweetalig zou moeten zijn, maar dat in de praktijk niet is.

Uw onmiddellijke voorganger, Steven Vanackere, heeft ook al eens een bezoek gebracht aan de schone Witse-stad Halle. Dat is nog niet zo lang geleden: op 1 december van vorig jaar. Hij bracht toen goed nieuws mee, want Halle zou zijn mug krijgen – na het paramedisch interventieteam (PIT), maar dat verhaal zal ik hier nu niet helemaal opnieuw uit de doeken doen. Met die volwaardige mugdienst zou hij dus tegemoet komen aan het prangende probleem.

De minister bevestigde dit nog een keer tijdens mijn laatste vraag om uitleg op 2 december 2008 - en ik citeer: "Een mug in Halle betekent dat 135.000 mensen sneller geholpen kunnen worden bij een medisch noodgeval. De mug zal acht gemeenten bedienen rond Halle die nu door de bestaande mugdiensten niet bereikbaar zijn binnen de 20 minuten. Dit was ons belangrijkste criterium om een mug toe te kennen. Uiteraard speelde de garantie op bijstand in de eigen taal een rol. In juli jongstleden bleek er ruimte voor drie bijkomende mugs in Vlaanderen. We hebben een objectieve procedure gevolgd waarbij alle ziekenhuizen die dit wilden zich kandidaat konden stellen."

Steven Vanackere maakte ook zijn voornemen bekend om naast Halle ook aan twee andere ziekenhuizen,

namelijk het Sint-Elisabethziekenhuis van Zottegem en het Algemeen Stedelijk Ziekenhuis van Geraardsbergen, een mug toe te kennen.

Op 2 december 2008 antwoordde minister Vanackere ook nog het volgende: “Ik heb dan ook de beslissing genomen in verband met het voornemen aan die drie ziekenhuizen een mugfunctie toe te kennen, en dus ook aan de zes overige aanvragers geen functie toe te kennen. Die beslissing is op hetzelfde ogenblik kenbaar gemaakt. Alle argumenten die tot die beslissing hebben geleid, zowel met betrekking tot de drie ziekenhuizen die groen licht krijgen als tot de zes die dat niet krijgen, zitten in één dossier. Ziekenhuizen die niet tevreden zijn met de beslissing, hebben nog een maand de tijd om hiertegen beroep aan te tekenen. Als er geen beroepen zijn, zal dat voornemen tot erkenning een definitieve beslissing worden.”

Die termijn is voorbij en als ik goed ben ingelicht, hebben ondertussen toch drie ziekenhuizen beroep aangetekend: dat van Lokeren, dat van Aalst en het Sint-Vincentiusziekenhuis van Antwerpen. De dossiers worden nu door de Vlaamse Adviesraad voor de Erkenning van Verzorgingsvoorzieningen (VAR) behandeld, en over het verdere verloop zult u straks misschien een tipje van de sluier oplichten.

In het federaal parlement worden hierover ook vragen gesteld. Op 2 februari antwoordde federaal minister Onkelinx het volgende: “Tot heden heb ik geen antwoord ontvangen op de brief van 23 juli 2008, en ook geen aanvraag van het regionaal ziekenhuis Sint-Maria te Halle. Zodra ik een aanvraag ontvang waarin mij wordt meegedeeld dat het Vlaamse Gewest de MUG van Halle heeft erkend, zal ik aan mijn administratie het volgende vragen. Ten eerste, de financiering ervan te activeren in het budget van de financiële middelen van de ziekenhuizen. Ten tweede, die MUG toe te voegen aan de middelen van de dringende geneeskundige hulpverlening die mobiliseerbaar zijn via de eenvormige oproepcentra. De gelijktijdige financiering van een PIT en een MUG is overigens thans niet gepland. Het zal daarentegen voor de MUG van Halle wel mogelijk zijn zich kandidaat te stellen voor een proefproject, met een budget, dat ik dit jaar opstart en dat binnen dezelfde eenheid de functies van een MUG en een PIT combineert.” Zoals we weten is het ziekenhuis van Halle inderdaad vragende partij om beide functies te combineren.

Mevrouw de minister, wat is de stand van zaken in dit dossier? Wat is het verdere verloop in de procedure? Hebt u aan uw federale ambtgenoot reeds gemeld dat Vlaanderen een mug in Halle wil erkennen?

Is het feit dat het ziekenhuis problemen heeft met het vinden van urgentieartsen een obstakel om de oprichting van een mugdienst in Halle definitief af te ronden, zoals in de Kamer werd geopperd?

De ziekenhuizen die niet tevreden waren met de beslissing, hadden gedurende één maand de mogelijkheid om hier beroep tegen aan te tekenen. Heeft een of meerdere ziekenhuizen gebruik gemaakt van de voorziene beroepsprocedure? Volgens mij is dat inderdaad het geval. Kunt u daar iets meer over vertellen?

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de voorzitter, ik heb daar in feite heel weinig aan toe te voegen. Wel moet ik zeggen dat het me wat verontrust dat de Vlaamse Regering de erkenning van de mug Halle blijikbaar nog niet zou hebben bevestigd. Ook zou er nog geen aanvraag van het ziekenhuis zelf zijn, tenminste als ik mag afgaan op het antwoord dat minister Onkelinx in het federale parlement heeft gegeven. Het zou echt jammer zijn dat, na een hele legislatuur lang – en zelfs voordien – aandringen, op het einde van deze legislatuur, ook na de hoopvolle berichten van eind vorig jaar, die mug Halle uiteindelijk toch niet zou gaan functioneren. Mevrouw de minister, ik hoop dat het niet die richting uitgaat en dat u de ongerustheid die er toch wel is, zult kunnen wegnemen.

De voorzitter: Minister Heeren heeft het woord.

Minister Veerle Heeren: Ik dank de leden voor hun vragen. Ik hoop dat ik hun ongerustheid enigszins zal kunnen wegnemen. Ook de federale collega's hadden me al gealarmeerd over het antwoord van minister Onkelinx. Dan heb ik het over de heer Doornik, die u allicht bekend is.

Mijnheer Demesmaeker, zoals u zelf al stelde, is minister Vanackere in december van vorig jaar op bezoek geweest. Het voornemen tot toekenning of weigering van de planningsvergunning is op 1 december 2008 meegedeeld aan de betrokken ziekenhuizen. Dat is toen verstuurd. In overeenstemming met artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 februari 1997 hadden de ziekenhuizen 30 dagen de tijd, dus tot 31 december 2008, om een gemotiveerd bezwaarschrift in te dienen tegen dit voornemen. In overeenstemming met die procedure werden de dossiers van de ziekenhuizen die bezwaar aantekenden, voor 15 januari 2009 door het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid bezorgd aan de Vlaamse Adviesraad. Mijnheer Demesmaeker, zoals u zelf al stelde, is er sprake van drie bezwaarschriften, vanwege ziekenhuizen in Antwerpen, Lokeren en Aalst-Geraardsbergen. Momenteel loopt die procedure.

Ik zal de verdere procedure gedetailleerd schetsen, ook om te proberen wat ongerustheid bij de leden weg te nemen. Uiterlijk twee maand na de ontvangst van de dossiers, dus uiterlijk op 15 maart 2009, moet de Vlaamse Adviesraad een advies verlenen aan de Vlaamse minister van Volksgezondheid. Ik kijk er dus naar uit om dat

advies te ontvangen. Die periode is, mits een gemotiveerde beslissing, maximaal met één maand verlengbaar. De Vlaamse Adviesraad beschikt dus over twee maanden, of maximaal drie maanden, om de ziekenhuizen te horen en ook de dossiers te onderzoeken. Een eerste zitting van de Vlaamse Adviesraad heeft vorige week plaatsgevonden, op 5 februari 2009. Een tweede zitting is gepland op 5 maart 2009. Na het verstrijken van de twee maanden, moet de Vlaamse Adviesraad binnen de vijftien dagen, dus uiterlijk op 30 maart 2009, aan mij een advies uitbrengen. Binnen de dertig dagen moet ik als, Vlaams minister van Volksgezondheid, dan weer een definitieve beslissing nemen. Als door de Vlaamse Adviesraad geen verlenging wordt gevraagd, zal ik uiterlijk op 30 april 2009 een definitieve beslissing kunnen nemen in dit dossier.

Dan was er de vraag of ik aan mijn federale collega heb gemeld dat er een mug in Halle zou worden erkend. Vandaag zijn enkel voornemens met betrekking tot de planningsvergunning gegeven. Er is dus nog geen definitieve beslissing met betrekking tot planning of erkenning genomen. Ons kabinet heeft echter mondeling het voornemen tot het verlenen van die planningsvergunningen voor een mugfunctie aan de drie ziekenhuizen meegedeeld aan het kabinet van de federale minister van Volksgezondheid. Mijn voorganger heeft dat gedaan, en dat is telefonisch gebeurd. Ik heb dat nog eens gecontroleerd, en u mag op beide oren slapen. Dat is in ieder geval gebeurd. Ondertussen bevinden we ons echter natuurlijk in de net door mij geschetste procedure.

U vroeg vervolgens of het feit dat het ziekenhuis problemen heeft met het vinden van urgentieartsen, een obstakel is voor de oprichting van die mug, zoals in de Kamer werd geopperd. Volgens de procedure moet er eerst een planningsvergunning worden verleend. Die planningsvergunning is geldig voor zes maanden. Die periode moet de ziekenhuizen natuurlijk toelaten te voldoen aan de geldende erkenningsnormen. Voor het verstrijken van die planningsvergunning moet het ziekenhuis een aanvraag tot erkenning indienen bij het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid. De beslissing tot erkenning gebeurt na de controle op de normen.

De normen bepalen onder meer dat er permanent een urgentiearts en spoedverpleegkundige beschikbaar zijn voor de mugdienst. De erkenningsnormen bepalen ook dat een mugfunctie tegelijkertijd moet voldoen aan de normen en opgenomen moet zijn op de lijst van de dringende medische hulpverlening. Op het moment dat blijkt dat aan alle normen is voldaan, zal dat aan de federale minister van Volksgezondheid kenbaar worden gemaakt. Op het moment dat de federale minister van Volksgezondheid de

mugfunctie in Halle opneemt in de lijst van de dringende medische hulpverlening, kan het erkenningsbesluit worden opgemaakt.

Er zijn inderdaad drie ziekenhuizen die gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om beroep aan te tekenen bij de Vlaamse Adviesraad tegen het voornemen tot beslissing. Twee ziekenhuizen werden al gehoord, op 5 februari 2009. Het derde ziekenhuis zal worden gehoord op 5 maart 2009.

Mijnheer de voorzitter, op dit ogenblik verloopt alles zoals bepaald in de procedure. Ik hoop in dit dossier dan ook een beslissing te kunnen nemen voor 30 april van dit jaar.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Hartelijk dank voor het antwoord. Het is heel duidelijk en ook heel logisch. Er is geen speld tussen te krijgen.

Alleen wil ik u oproepen om dit dossier nauwgezet te volgen en het zeker niet te laten liggen, want anders krijgt u weer met ons af te rekenen.

De voorzitter: Dat is misschien een goede reden om het te laten liggen. *(Gelach)*

Mevrouw Veerle Heeren: Het parlement komt dan niet meer samen, maar het is zo belangrijk, ook voor ons, dat er een beslissing komt voor 30 april.

De heer Mark Demesmaeker: En liefst voor 30 april. Misschien moet die termijn niet noodzakelijk worden uitgeput, zodat er zo snel mogelijk duidelijkheid komt. De streek vraagt dat ook. Dit leeft daar ook echt en het wordt gesteund door de hele regio, maar daar hoef ik u niet van te overtuigen, denk ik.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Ik ben tevreden met het antwoord.

Mevrouw Veerle Heeren: Dit is een belangrijk dossier. Het gaat over mensen in nood. Als ze in nood zijn, hebben ze er alle belang bij hun probleem in hun moedertaal te kunnen uitleggen.

De heer Mark Demesmaeker: Het gaat over heel schrijnende concrete gevallen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.